

— Most a korona sorsáról gondoskodik a Nemzeti Bank, teljes bizalommal számíthatunk a javulásra, mert hisz az országot életrevalónak és életképesnek tartják még azon külföldi államok is, amelyek egyébként elfogultak irántunk. Rá kell térni a szigorúan értelmezett állami

takarékosságra. A kormánynak tudomásom szerint eltökélt szándéka, hogy a milliós és milliárdos számokat rövid időn belül eltüntesse a számításokból és hogy az egyszerűbb számolási egységekre térjen át.

Lakáspör a város és a rendőrség között.

Szeged, július 2. (Saját tudósítónktól.) A szegedi rendőrség államosítása óta lakástyúben nagyon sokszor véleményeltérés támadt a rendőrség és a város hatósága között. A rendőrség államosításáról szóló törvény ugyanis úgy intézkedett, hogy azokat a hivatalos helyiségeket, amelyek az államosítás alkalmával a városi rendőrség használatában állottak, a város köteles átengedni továbbra is a rendőrségnek. A város készségesen eleget tett a törvény rendelkezéseinek, a volt városi rendőrség minden helyiségét átadta az államnak, néhány tanyai rendőrlakás azonban felszította az ellentéteket. A városnak az volt az álláspontja, hogy a törvény csak a rendőrség hivatalos helyiségeinek átadására kötelezi, a volt városi rendőrtisztek természetben való lakása felett azonban továbbra is szabadon rendelkezik. Az államrendőrség nem így vélekedett és ennek következtében sokszor kiéleződött a helyzet a város tanácsa és az államrendőrség vezetősége között.

Ujabbán egy ilyen rendkívül érdekes és bonyolult lakástyú foglalkoztatja a városi és rendőri hatóságokat. Pottyondy Miklós felső tanyai lakásáról van szó, amely már akkor természetbeni lakása volt Pottyondy Miklósnak, amikor még a város szolgálatában teljesített Felső tanyán szolgálatot és megtartotta a lakást akkor is, amikor az állam rendőrfelügyelőként átvette. Pottyondy Miklósnak azonban bizonyos differenciája támadt az államrendőrség szolgálati szabályzatával és ennek következtében feltűngesztették állásától. A kérdéses differenciák valószínűleg a súlyosabb természetűek közé tartoznak. Erre enged következtetni az a körülmény, hogy Pottyondy Miklósnak ki kell költöznie felső tanyai lakásából. Így tehát a lakás megüresedik.

A mai lakásviszonyok között minden megüresedő lakás izgalmat kelt a lakásnélküliek hatalmas táborában, de talán nincs még egy olyan lakás, amely olyan nagy izgalmat keltett volna, mint ez. A városi közigazgatás felső tanyai exponensének, Balassa József községi bírónak ugyanis a város annak idején nem tudott megfelelő lakást adni és így kénytelen volt egy egy szobából álló szükséglakásba költöz-

ködni feleségével és két gyermekével együtt. Most, hogy Pottyondy Miklós lakása felszabadul, a polgármester úgy gondolta, hogy ezt a lakást Balassa Józsefnek adja.

Az átadás azonban nem volt olyan egyszerűen megoldható kérdés, mint amilyennek első pillanatban látszott, mert az államrendőrség szegedi kapitánysága is igényt formált a lakásra. Ide akarta költöztetni azt a rendőrtisztviselőt, aki Pottyondy Miklós utóda lesz Felső tanyán. Megindultak a tárgyalások a város és a rendőrség között, de eredmény nélkül. Egyik fél sem engedett. Az államrendőrségnek az volt az álláspontja, hogy Pottyondy Miklós felső tanyai lakása is azok közé a helyiségek közé tartozik, amelyeket a rendőrség államosításáról szóló törvény értelmében a városnak át kell adnia. Ezzel szemben a város hatóságának az az álláspontja, hogy Pottyondy Miklós lakása magánlakás, amelynek használatáért Pottyondy Miklós rendes bért fizetett a városnak azóta, amióta állami szolgálatba lépett és elvesztette jogosultságát a természetbeni lakásra.

Az államrendőrség szegedi kapitánysága hivatalosan közölte a város hatóságával, hogy a lakásba saját tisztviselőjét költözteti be. A polgármester nem vette tudomásul ezt a bejelentést, hanem közölte az államrendőrség szegedi kapitányságával, hogy mint háztulajdonos, fenntartja magának a lakás felett való szabad rendelkezési jogát és a lakást Balassa Józsefnek, Felső tanyai községi bírájának adja bérbe. Az államrendőrség pedig a polgármester közlését nem vette tudomásul.

A polgármester most a lakáshivatalhoz fordult jogorvoslatért, mert úgy látja, hogy az államrendőrség hivatalos hatalmával érvényt tudna szerezni álláspontjának. A lakáshivatalban dr. Simkó Elemér íb. főügyész, a lakáshatóság elnöke szerdán délelőtt már tárgyalást is tartott ebben a kényes ügyben. A tárgyalásnak — értesülésünk szerint — csupán informatív jellege volt. Megjelentek rajta dr. Somogyi Szilveszter polgármester, dr. Szendrey Jenő tanácsnok a város képviselőiben mint háziorak és dr. Bottka Sándor rendőrfőtanácsos az

államrendőrség képviselőiben, mint lakásigénylő. Dr. Simkó Elemér meghallgatta a felek álláspontját. A polgármester hivatkozott arra az 1921-ben kelt belügyminiszeri leiratra, amely válasz volt egy hasonló ügyben tett tanácsai fölterjesztésre. A leirat szerint a város azoknak a helyiségeknek átadására köteles, amelyek a rendőrség államosítása idején a városi rendőrség céljait szolgálták. „A volt városi rendőrségi alkalmazottak által Szeged várostól élvezett természetbeni lakások azonban — mondja a belügyminiszeri leirat — nem tekinthetők az idézett rendelet határeményai alá tartozó helyiségeknek, ennél fogva az ezek feletti rendelkezési jog továbbra is Szeged várost illeti meg. Ez alapon az államrendőrséghez átvett városi rendőrségi tisztviselők és egyéb rendőrségi alkalmazottak által a város tulajdonát képező épületekben birt lakásokra nézve a magánjogi szabályok nyernek alkalmazást.”

Dr. Bottka Sándor is előterjesztelte a maga megokolt álláspontját. Az érdekelt felek ezután kíváncsian várják, hogy a lakáshivatal hogyan oldja majd meg ezt a bonyodalmas lakástyúet.

Győrött szocialista képviselő választottak.

Győr, július 2. Ma reggel hirdették ki a győri pótválasztás eredményét. A pótválasztás alkalmával leadtak összesen 9119 szavazatot, amelyből érvénytelen volt 149. A szavazásnál 158-al több választó jelentkezett, mint az első választásnál. A szavazás eredménye a következőképpen oszlik meg: Malasits Géza szocialdemokrata 4546, dr. Bernoldk Nándor keresztényszocialista 4424. Malasits Géza tehát 122 szótöbbséggel megválasztották Győr II. kerületének képviselőjévé.

Tüntetések Japánban Amerika ellen.

Tokió, július 2. Az új amerikai kivándorlási törvény életbeléptetése alkalmával a nagyobb japán városokban a japánok elleni tüntetésre került sor. A tüntetéseken magasrangú tisztviselők és körülbelül 20000 tartalékos tiszt is részt vett. A Japánban tartózkodó amerikaiakat a hatóságok felkérték, hogy lehetőleg ne tartózkodjanak az utcán, nehogy a tömeg inzultálja őket. Egy japán ember Tokióban az amerikai nagykövetségről letépte az amerikai zászlót és elmenekült. A rendőrséget és a katonaságot megerősítették, hogy az Amerika elleni tüntetéseket megakadályozzák.

Ne szólj hozzám...

Éreztek már a vágyódást a magány után akár nagy sokadalomban is? Amikor a léleknek megvan az elfoglaltsága s reszketve gondol rá, hogy megzavarják benne.

Egy asszony mondta valamikor, valamelyik ismerőséről beszélve:

— Nem tudom szívelni ezt az embert, mindig kellemetlen érzést ébreszt bennem, ha látom.

— Emlék?

— Szó sincs róla. A társaságunkhoz tartozott, ártatlan figura volt, minden apró szolgálatra alkalmas. Tudta a pletykákat, számon tartotta a névnapokat, beszélt, ha kellett órákhoz, minden különösebb tartalom nélkül. Amilyen társasági lény volt, akit leültetnek tizenegyediknek az asztalhoz, ő az, aki mindenkivel táncol, ha nincs más, ő zongorázik egész estén, hazakiséri az öreg néket s rá lehet bízni a fiatal lányokat, mert azok se vesznek komolyan. Sőt azonnal beavatják az intim titkaikba s szívesseget kérnek tőle.

Egyszer visszakerültem a gyermekkorom városába s nagy kompániával kivonultunk az erdőbe. Nagyon meg voltam hatva, száz apróság jutott az eszembe, kerestem a régi helyeket, ahol táncoltunk, megvolt még a folyó partján, bár elvénhedetten, a fűzes s mintha ugyanazon varjak keringtek volna fölöttünk, amelyeket itt hagytam, — bolyongtam s az ismerősünk kísért.

Próbált beszélgetni, de nem feleltem rá, magamban éltem. Épp a legöregebb fát bámultam, amelynek odvába Mária-kép van illesztve, előtte halomszámra hajttu, — (az a babona járta, hogy aki itthagyja a hajtját, megmenekül a fejfájástól), — mikor hirtelen elkacagja magát.

Érdekes hecce volt tegnap a Partillánénak, nem tudom, hallotta-e?

Mintha belém ütöttek volna, úgy éreztem ma-

gam. Tele vagyok a legszentebb áhitattal s ő ostoba pletykákba kezd.

— Nagyon lekötölezne, mondtam, ha megnézné, hogy nem másznak-e a fiaim a fára. Én még itt maradok.

Az a különös, hogy sose érezte meg, mi bántott akkor, de sose tudtam többé jószemmel ránézni, mert elzavarta a hangulataimat s hiába jártam azóta is a gyerekkorom erdejét, mindig rá kellett gondolnom.

... Tudok én is egy ilyen megtisztult érzésről, finom hangulatról. Akkor történt, mikor Mikszáth Kálmán lejött a jubileuma során Szegedre, hogy aztán nagyon hamar el is vándoroljon a jobbik hazába, ahol nagyon várta már a Jánoska fia.

Nem mondhatni, hogy valami különösebben szerette Szegedet. Aránylag ritkán kereste föl, többnyire ha már nem tudott ellentállani lejárá politikuskoknak. Ő elindult egyszer innen a dicsőség útjára s képtelen vagyok másképpen megérteni a dolgot — mert sokat kerestem —, hogy nem szívesen gondolt vissza élete legszegényebb korszakára, amikor súlyos betegen, egész egyedül élt itt, immár túl az első házasságán, de még jóval előtte a másodiknak. (Akkor is a régi feleségét vette el megint.)

De a jubileuma kiforgatta s örökös cinizmust mutató lelke tele volt meghatottsággal, mintha érezte volna, hogy bucsuzni jött, utoljára látja a várost, amelynek temetésén épp úgy résztvevett, mint a keresztelődjen az újjászületésekor. Azért hasztalan tartotta magát távol tőlünk, az írásai-ban nem kerülhette el Szegedet s a kaszázt vásárló paraszttól kezdve, akit a Kátay-féle vaskereskedésben látott meg, a mi motívumainkat szötte bele más vidéken játszó novelláiba is. A Gilagó cigánygyal, a bodomai réttel együtt. Aki elmélyed az írásaiban, az megérzi a szegedi füvek illatát.

Abban az időben meglehetősen rendetlen volt a Szeged-állomás, a vonatok valamire Pokolegy-

házán álltak meg, vagon-utcákban hosszú utat kellett megtenni a kijáratig.

Mikszáth is leszállt a vonatról, kezét fogott néhány ismerőssel. Aztán Lázár György polgármester karonfogta, mentek kifelé.

Gömbölyű szeme, amely soha semmit el nem árult, legkevésbé azt a feneketlen mese-tavat, amely felszívta a más által meg nem látott kincseket, — látszólag közömbösen siklott el Alsó-város házain, a Ferencrendiek öreg templomán, mikor azt mondta Lázárnak:

— Kérlek, most ne szólj hozzám.

Lázár abban a hiszemben, hogy Mikszáth az üdvözlő beszédétől ijedt meg, sietett megnyugtanni.

— Ne félj, majd lesz rá holnap elég alkalom.

Kocsiba ültek, hajtottak befelé az éljenző sor-fala előtt. Mikszáth rája a szivarját, csak néz, de ki követhetné a tekintetét?

— Te Kálmán... kezdené Lázár, azonban nem jut tovább, mert Mikszáth valami árnyalatával az idegességnek, rászól.

— Jó, jó, de most ne társalogj velem.

Aznap nem is váltottak több szót. Néha megfordult Mikszáth a kocsiban, valami új házat vett nyilván észre, kereste az emléket, hogy mi volt egyszer annak a helyén, jöttek egyenest, mint az általa megirt kapitány, akinek útjával a városrendezés tervét jellemezte, aztán hamar lepihent.

Aki szereti a csendet és lelki elmélyülésében azt is bántónak találja néha, ha világhírű művész, vagy szónok vágna bele a hangulatába, (ami csak becsesebb, ha az ifjúságot hozza vissza rövid pillanatokra), egyedül az tudja megérteni, miért nem akarta ünnepteltetése nagy előestéjén még a kebelbeli jóbarát szavát se hallani. Benne akkor a régi, betegséggel küzdő, érvényesülést újból elűről kezdő ifjú, bohém Mikszáth élt, aki eljött még egyszer a régi városba, hogy elbucsúzzék tőle. Lesz holnap szó, tömjén elég, de a ma maradjon egészen a múlté.

Bob.